

דברי הכפר

8 שנים
לשחרור

יום ירושלים

"על חומותיך, ירושלים, הפקדתי שומרים,
כל-היום וכל-הלילה, תמיד לא יחשו.
אל-דמי לכם ואל-תחנו דמי לו, עד-יכונן
ועד-ישים את ירושלים תהילה בארץ.

למען ציון לא אחסה ולמען ירושלים לא אשקוט
עד-יצא כנגה צדקה ויטועתה כלפיד יבער. "

(ישיה ס"ב)

דברי הכפר

מס' 407

כפר הנשיא

9.5.75

כח' באייר תשל"ה

ספורט

הספורט נעשה כל שנה יותר ויותר חשוב אצלנו, מדוע?

יש שכבה גדולה והולכת של ילדים וצעירים המעוניינים להשתתף ולארגן משחקים, בנוסף לותיקי הספורט שלנו.

יחכן גם שאנשי החנוך מודעים יותר מבעבר לעובדה שמשחקים מאורגנים יכולים לשחק תפקיד חשוב בפתוח אישיות הילד. דרך משחק יכול הילד לפתח חכונות העוזרות לו בחייו החברתיים, כגון מנהיגות ושיתוף פעולה, יושר, נימוסים וכבוד הדדי. כל זה, כמובן, בהדרכת מתאימה.

חשוב מאד שיהיו משחקים שונים, כדי שכל ילד יוכל למצוא את מקומו ולהצליח במשחקים המתאימים לו, והאהובים עליו.

בשנה האחרונה הצלחנו לקיים משחקים מגוונים, שהתאימו לגילים שונים ולרמות כושר שונות: תחרויות ברידג' ושחמט, קאראטה, כדורסל, כדור-עף, כדורגל, בדמינטון, טניס-שולחן, רכיבה ושחיה.

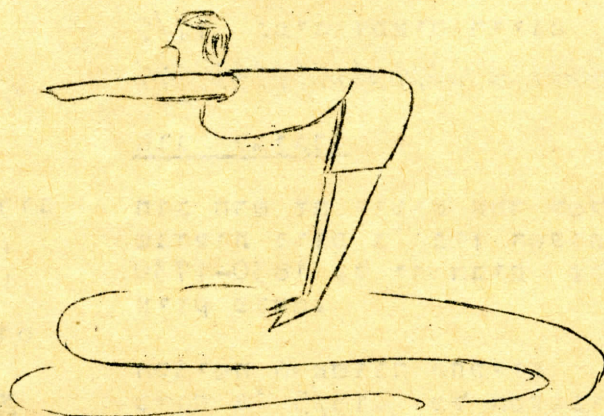
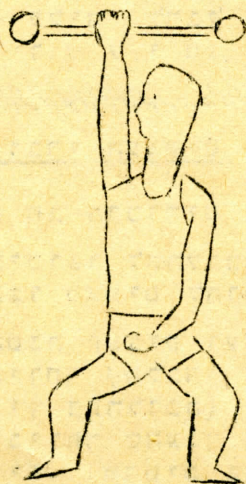
אחת הבעיות המעכבות את התקדמותנו במשחקים שונים היא מזג האוויר. נוסף לזה, חסר מקום למשחקים שונים, ומקום לאכסון. ככל שחברתנו תגדל, תחריף בעיה זו של חוסר מקום מתאים לעיסוק בספורט.

הפתרון היחיד הוא תכנון לקראת בנייתו של אולם ספורט. כדאי שנחיל לחשוב ברצינות כיצד להשיג מימון למפעל חשוב זה.

מבחינה חברתית יוכל אולם לעזור בכמה חומים: מקום בו יוכל החבר המבוגר לעסוק בפעילות פיזית, דבר שחשוב מאד לבריאותו; מקום מפגש בין הורים לילדיהם; מקום מפגש לנוער וחברים צעירים ומשועממים; מקום למפגש חברתי לחבר הבודד וכו'. כל זה יעזור לחברתנו להשאר בריאה ומלוכדת, למרות גידולנו ולחצייה שונים העלולים לקלקל את הנוער, ולפזר את החברה.

כל אחד עם רעיון מקדם, נא לפנות לוועדת הספורט.

דוד דבולט.

הודעה מוקדמת על

תכניות ועדת התרבות

הממשק היוצא ומרכז

16/5 חילופי גברי

שתיה "לחיים" למרכז

הממשק היוצא ומרכז

הממשק הנכנס

23/5 הרצאה במועדון
(לצעירים - צוותא אזורי)

30/5 ערב דרום אפריקה
ע"י ג' רבי מהאולפן

ג.ב. אם אין הודעה אחרת

יוגש כבוד במועדון בין

השעות 20.00-21.00.

מזל טוב !!

12/5 הרולד לופוב

13/5 ליבי ווינטרוב
ורדה ווינטרוב

14/5 אריקה לופוב

17/5 גליה גביסלב
רן כ"ץ

18/5 מקס מדר
פיל גליק

.. ..

17/5 בתיה ומאיר ריינס

חוג לגיבו

חוג חדש זה ייפגש אחד לשלושה
שבועות ביום ג' בין השעות
1730-1830 על יד הבית של
איזק פוטש.

הפגישה הראשונה תתקיים
ביום ג' 13/5. כל המעוניינים
מוזמנים.

מה נשמע ?

* ביום א' הוזמנו לארוחת ערב

שהוכנה ע"י המחלקה לכלכלת
בית (כיתה י"א) מכפר בלום.

כל הכבוד לנוירד הדיר ולחברותיה
לכיתה, ותודה רבה בעד ארוחה
טעימה להפליא (במיוחד הבורקס!)

* שרה ד', מעין ודודו יצאו
השבוע למועצת האיחוד שדנה
בענייני בער. השתתפות המשקים
היתה במוכה - וחבל. בכל אופן
אנו מקווים לשמוע דו"ח מפורט
יותר בשבוע הבא.

* אדי יצא לכיכר "הפועל"
בתוקף תפקידו כמנהל בנחרת
השחיה של ישראל, וגם ממנו
בקורה לשמוע בשבוע הבא.

* בימים הקרובים יגיעו אלינו
ההורים של יהונתן ודוד סטיל
ואמה של גילה מדב. אנו מאחלים
להם קליטה מהירה ומוצלחת.

* הערב בחדר האכל:

תכנית ליום ירושלים -
שקופיות, פרקי קריאה, שירה
בצבור, תערוכת ספרים, תמונות
ובולים.

מחר - עליה לרגל (באוטובוס)
לירושלים.

לכל עובדי הענפים

לקראת חג הבכורים ביום ו' הקרוב
(1) היכוננו לתהלוכה המסורתית!
אנו מצפים להופעה מרשימה!

(2) השנה תעניק ועדת החגים פרס
מיוחד (מלבד הגביע לענף
המצטיין בתהלוכה) לסל או לטנא
היפה ביותר שהענף מביא לטכס
הבכורים. פרטים נוספים אצל דוד
פרנקלין או אלזה.

לכל עובדי הענפים

דרכות בעתים

כדלגד מכירים תריסרי בדיחות וסיפורים, הפותחים במלים אלה: יום אחד בפגשו יהודי, בוצרי ומוסלמי ברכבת. אמר היהודי... השיב הנוצרי ואמר... ואז אמר המוסלמי... וכו' וכו'.

ולפיכך, אולי לא בשתומם אם בשמע, שיום אחד בפגשו משה, ישר ומוחמד על ענן שקוף, שנסע, במקרה או שלא במקרה, מעל ירושלים. זה היה בבורק, ודיילות אלקטרוניות הגישו להם קפה, או מיץ-בקטר, או מה ששותים שם בארוחת בוקר. אבל לשלושתם היה משום מה מצב רוח עגום במקצת.

"ברגע זה קראתי את הדואר שהגיע הבורק", אמר משה, "כל המברקים ומכתבי האקספרס והפתקים שהחבר'ה שלי דוחקים לתוך סדקי האבנים בכותל המערבי. הקדוש-ברוך-הוא ביקט ממני להציץ בניירות, לא מטעמי צנזורה חלילה, אלא רק כדי לדלל בהם, ולהגיש לו דו"ח מקוצר. מה אומר לכם? אני מתבייש. שגיאות הכתיב שלהם! והסגנון-/בלי שום אלגנטיות! אחד מהם כתב לאביבנו שבטמים על גבי חשבון הכביסה שלו. על התוכן עצמו איבני מעז לדבר. קראתי הבורק שטויות והבלים כאלה, שקרני-האור על מצחי סמרו...הה, כמעט מתחשק לי לשבור שוב את הלוחות..."

באותו רגע נשמעה מלמטה זעקת תפילה קורעת-לב. "סלח להם, מחל להם", אמר ישר, "ראה איך הם מתפללים ביראה ובכוונת לב וזועקים אל השמים." אבל משה רבנו לא התרשם. "האברך הזה, מגודל הזקן והפיאות, שמתבועע שם כלולב ומזיל דמעות בתפילתו", אמר, "היה מוצא חן בעיני, אילו לא רימה אתמול את כל שותפיו בביזנס שלו וגם את אגף מס הכנסה של משרד האוצר. אמנם, נכון, בכל מקום זה נחשב קצת לספורט - לרמות את מס ההכנסה. אבל יש גבול לכל. סוף סוף, כאן זה משרד האוצר של מדינת ישראל, שחלמנו עליה מאות שנים."

גם ישר היה עגום. הוא הביט למטה, והניח ידו על מצחו. בהיסח הדעת הסיט הצידה את כתר הקוצים שעל ראשו. ומיהר ליישרו. "הביטו על התהלוכה הזאת של בזירים ועולי רגל בויא דולורוזה", אמר, מחזה נוגע ללב. הם כורעים על ברכיהם, בתוך המולת הרחוב, ושרים ומתפללים יחד, הם קוראים בשמי ומבטיחים... "הוא לא סיים את המשפט ושקע בהרהורים. "אבל כשאני מעלה בזכרוני את כל אלה שהתקשטו בצלבים וקראו כאן בשמי..." פתח שוב ואמר. "אתה מתחיל שוב עם זכרונותיך? בזף בו מוחמד. "אתה צודק" אמר ישר, "בושה היא לי, לשקוע שוב בזכרונות

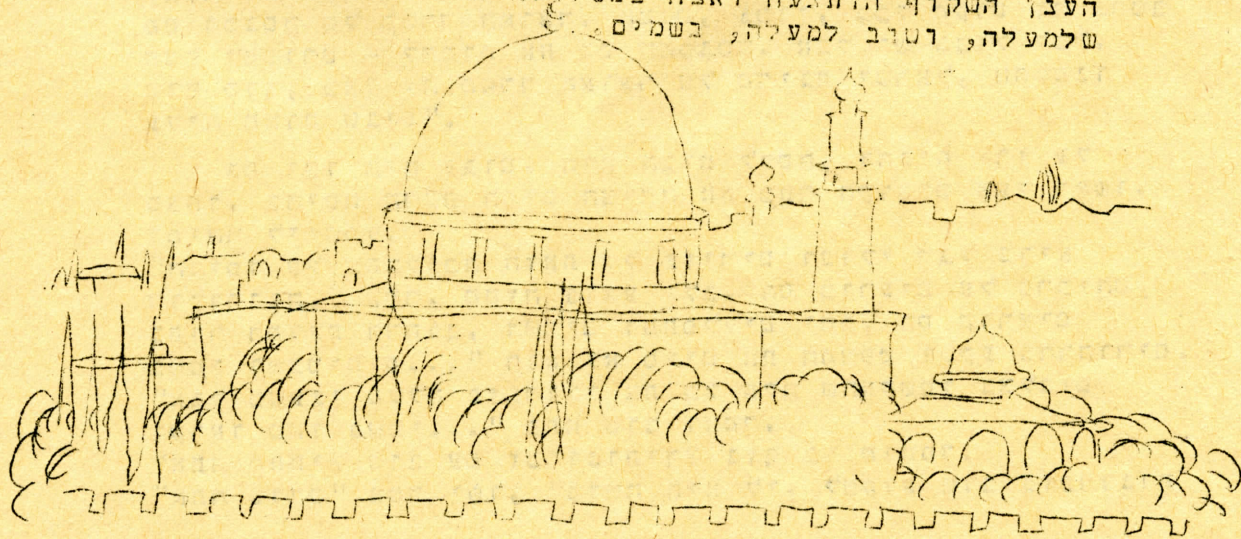
כמו איזה איש זקן, ובייחוד בזכחותו של משה רבנו, שאבי צעיר ממנו, לאחר הכל, בהרבה מאות שנים. ובכל זאת... כשאני מעלה בזכרונך את כל אלה שקראו באהבה וברחמים בשמי, ונשארו את הצלב על בגדיהם - כמו הצלבנים, למשל - ותוך כדי כך התחילו להרוג ולטבוח את אחיהם בני האדם, אמנם לא מרוע לב, חלילה, אלא בודאי בגלל אי הנבנה, או, כפי שמבסחים זאת במאה העשרים להולדת ישו, חוסר קומביקציה... ובכך, כשאני מעלה כל זאת בזכרונך... והוא שקע טוב בהרהורים. הגיע תורו של מוחמד.

"זה רמאדאן זה?" קרא מוחמד, ועטה בידו תבועה מזרחית זועמת, "ראו את המאמינים שלי, טיוצאיות עכשיו מן המסגדים. הוואג" הזה, הלא הוא זלל ארוחה עצומה לפני עלות השחר, כדי לצום במשך היום כולו, עד הערב, כמצווה. ועכשיו הוא מתחיל את יום הצום שלו בבית-קפה יהודי בירוסלים החדשה - עם כוס קפה ועוגת קרם."

מסה - שהיה מוטרד בזכר מראיהם של יהודים אחדים שנכנסו לעיר העתיקה בעצם צום יום-הכיפורים כדי לשעום חומוס וששליק במסעדה ערבית - לא השיב דבר על קובלנתו של מוחמד. ורק ישר, כדרכו, ביסה לנחמו.

"הה, האזינו למוסיקה היפה הזאת," אמר. מסמטאות ירושלים בקע ועלה רחש תפילה של המוזי יהודים, המצטופפים בבתי הכנסת, כשהוא מתמזג יחד עם קריאות המואזין ממדמי הצריחים וצלצול פעמונים ממגדלי הכנסיות. משהו מוזר היה במיזוג הזה. אבל, כידוע, הדיס-הארמוניה בחשבת כפסגת ההארמוניה בכל קומפוזיציה של מוסיקה מודרנית.

השלשה השתתקו והאזינו ארוכות. ואז בתן משה רבנו אות בידו לרובוט בעל כפיים. המטרת בתפקיד בהג קטר. ורכבת הענן השקוף הותנעה ואצה במסלילה התלול כלפי התחנה שלמעלה, ושוב למעלה, בשמים.

התורה שבי

הסבר פסוק (לכל מי שפשוט אוהב לקרוא טור זה) על השרות הקרוי חדר האוכל אפשר לקבוע כמה מסמדות: הוא שמשפיע יותר על הנהלים/סובלים (מחק את המיותר) ממנו מכל יתר השרותים, כל אחד שאיננו עובד בחדר האוכל יותר מומחה לאיך צריכים להפעיל אותו מאלה שעובדים בו; כל אחד העומד מטבי צידי הדלפק יודע לפרט את המילים "שרות טוב" אולם מעטים החברים המוכנים להסכים שמשמעותן היא דו סיטרית.

כיוון שהבא בתור למילוי תפקיד רכז חדר-האוכל כבה נראה באופק הקרוב אוכל להרשות לעצמי להתייחס לאי אלה דברים בתקוה שאולי יעלה בידו לשנות דברים שהיו לי לרועץ.

בעיה א': שתי הארוחות העיקריות (בוקר וצהריים) משתרעות על מרווח זמן ארוך מדי וכתוצאה מבזבזים כמויות גדולות של מים וחשמל (במיוחד במכונות טטיפת כלים, המחבת החשמלית עגלת חימום וכו'). לדידי הגורם שמהווה בקודת מוצא הוא זמני יציאת ושיבת ילדי בית הספר הלומדים בכפר-בלום. אין סיבה שאם מתחילים להגיש ארוחת בוקר ב-06.15 בסיים את המערכה ב-09.15! ואם הנגלה השניה של ילדים הלומדים ב"עמק החולה" מגיעה ב-14.10 אין הצדקה להגשת אוכל משעה 11.30.

בעיה ב': השרות הוא דו-סטרי, איש אינו מצפה מן הכובסים שיכבסו את בגדיו אם הוא לא זורק אותם לתאים במכבסה. ואם הוא זורק סיבתתי יחד עם המיועדים להשריה במים חמים (קורה לגברים חולמנים בעיקר) הוא לא יוכל להאשים אף אחד פרט לעצמו.

אבל כשאני נגש לחבר שאץ עם מגטר ועתונו לשלחן על יד החלון הגדול ומסביר לי שכיוון שהשעה מתקרבת לתשע ואנחנו עומדים להזיז שולחנות ולכן רצוי שישב בקרבת הבריכה, לא נעים להתקל בתגובה כגון "חוצפה! אל תגיד לי איפה לשבת - תפקידך לשרת!!!"

בעיה ג': כמות האוכל. מבין הסיבות, שמופיעות בתוך ההסטוריות המשוכתבות, לפרוץ מלחמת ששת הימים היתה שעבודל באסר קרא ליצחק רבין "אכלן ושתיין" והלז ראה בזה עלבון על כל צה"ל ולכן דפק את כל המטוסים. יש חברים שחושבים שהיות והם עובדים יותר מיתר הבריות, או שהם שמנים יותר, או רזים יותר, או גבוהים יותר או נמוכים יותר... שמגיע להם (א) מנה גדולה (ב) תוספת מנה שכמובן גם היא גדולה. השיחות בבדון הן מאלפות (ואף מעלפות) ביותר:-

מצטער אבל אלו כל המנות שבשאר לילדי בית הספר... זה בכלל לא מספיק להם. אם כבר אין לך מספיק מוטב שאני אקבל עוד חתיכה קטנה כי בלאו-הכי יריבו על מי יקבל ומי לא... (דוגמה של פילוסוף חיצוני) שמע, הזאת-היא מן האולפן בתנה לארבעה מחבריה מנות גדולות של גולאש ולי בתנה ארבע חתיכות קטנות של שומן. אני רוצה שחבר יגיש לי!

-אבל לא תמיד יוכל החבר שעובד כאן להתפנות מדברים אחרים שהוא עושה כדי להגיש לך.

-לא אכפת לי! זה ביתי ואני לא רוצה ש... כזאת תקפח אותו כל פעם שאני אוכל כאן. אבל באמת כל פעם שאני מגיע... (המחאה הקולבית במשכת לפחות חמש דקות ובבתיים התור מגיע למגרש החביה)

-עכשיו אתה כבר בותן שתי חתיכות כבד הה!

-נכון

-מעניין שכשאני באתי אחרי בוקר כזה מפרך (לא בראה עליו בכלל) ורציתי מנה בורמליה לא נתת לי.

-המבטלות מצאו אחרי השעה הראשונה שלא עשו חשבון נכון ולכן הורו לתת עוד קצת.

-אל תספר לי ספורים כאלה. אני לא מוכן שאבלפביתים יעבדו כאן ואני לא מוכן להשלים עם העובדה שתמיה אחרי שאני עובד מגדילים את המנה. זה מפני שלא הייתי במסורה או בגרעין ה'?

-מה? יש ציפס וצלוי היום! חבל שאני בדיאטה ואסור לי לאכול... נו מילא תן לי מעט ציפס והרבה בשר... נו אם כבר תן לי הרבה ציפס!

בעיה ד': היחס.

-למה את בוכה?

-צעקו עלי!

-מי?

-גם חברי וגם האקונוט. אלה התרגזו כשאמרתי שיש לקחת רק חתיכת גבינה אחת והוא (משנה צבע כמו זיקית) מפני שכבר אזלה כל הגבינה...

-זה הכל? גם עלי צועקים ואני לא שם לב.

-ואז בשבע וחצי (בערב) באו כמה חברים והתרגזו מפני שלא היה מרק, ורוקבתי את עגלת התה, ולא היו ירקות...

-הצטרפת לומר להם שמי שמופיע ברגע האחרון לא יופתע אם חבריו הרעבים שלא קבלו מספיק בארוחות בוקר וצהריים לא השאירו לו משהו לאכול.

-אמרתי להם ואז הם צעקו שאני חוצפנית ושהם חברים כאן

120 טבה...

בעיה ה': אחרי שאוכלים וקמים. יש שולחנות שנראים אחרי שאלה שסעדו בהם קמים כאילו בפקדו ע"י אסון טבע - כל הסוכר רטוב; המאפרה מלאה קליפות תפוז וביצה; כסאות מרוחים בביצה קשה או/וגבינה. כל זה חייב להיות? צורך האכילה המתורבתת הזאת עוברת לילדינו שמצטדקים כשמוכיחים אותם "גם החברים מטאירים אוכל, קומקומים לכלוך...". חל שיפור עצום בגישת ילדי ביה"ס בשנה זו אבל יש עדיין עובדים זמניים המכבים אותם "מפלצות" על פי יחסם לאוכל ולבקיון.

נו, לתגובות החברים הפשוטים אני ממתין בצפיה...

לתיבת הדואר של המערכת התגלגל
מכתב מטובי בחורים. אפיצים המפלסים
דרך ימית לאפריקה. אנו גאים להגיש
לקוראינו את הפרק הראשון בהרפתקאות
שלופה ואהוד.
המשך כבראה יבוא...

בשעה 01.00 אמנם הפלגנו וכיוון שהטעה היתה מאוחרת לא
התעכבנו יותר מדי לראות את האורות של חיפה מתרחקים (בוסף
לכל טיפסף). האביה עברה את המנדוק ובכנסנו חזרה לתא.

בוקר יום חמישי התחיל בצורה כזאת: אהוד קם ב-07.15
וצועק לי "שלופה אנחנו בלב-ים". (הברזש הסתכל דרך החלון
וראה רק ים...). אני בקפיצה ברגשת יצאתי לראות את הסנסציה
ותוך 10 שניות חזרתי להודיע לאהוד - "שמע אני חושב שאנחנו
עדיין בחיפה!" וכך אמנם היה. מה מתברר - באניה היה גברטור
מקולקל וכדי לתקן אותו היא יצאה מחוץ לבמל ועגנה כק"מ מחוץ
לבמל ולכן אהוד ראה רק ים. אלוהים יודע מתי היא תצא.
וכך אנחנו תקועים מול חיפה לא בארץ, לא מפליגים - ולא
באפריקה.

אנחנו מטחקים הרבה ברידג' בינינו, עוסקים בהתעמלות ואוכלים
הרבה (אוכל טומני מאד) וישבים עוד יותר הרבה.

בימים הראשונים דברנו הרבה על הארץ והקבוץ וכו'. ועד יום
ראשון בערב - מול כרתים עוד הצלחתי לקלוט את קול ישראל.
מאז אנחנו מקבלים חדשות מהארץ דרך הטלפרינטר.

אחד הרעיונות הגאונים היה לכתוב יומן ולסיום אני אצטט לכם
קטע ממנו - דרך אגב, אנחנו ממש בהזים לכתוב אותו.
הצוות הוא כולו אותו הדבר והדברים היחידים כמעט המעסיקים שם
אנשים בכל הדרגות והתפקידים הם מין ושתייה.

בקצור חיים דיי עלובים.

7/3/75 בשעה 18.30 עמדנו על הגשר ודברנו עם רב-החובל
כאשר לפתע התחילו כ-33 (הערכה של אהוד) דולפינים בגודל
ממוצע של 86 ס"מ (הערכה של אהוד) לקפוץ במיים. עמדנו כ-5
דקות והסתכלנו בהם מלאי התפעלות.

אגב, כבר ראינו אותם בים התיכון אלא ששם הם היו בודדים
ושם גם פסק הברכות. יק הנכיר בינינו (אהוד) שאלה שורים! מה
שמראה שלפעם דייג תמיד דייג!

להשתמע,

שלופה

חדר אכילה או?

משה, אני רואה כמור את הבעיה, אך הפתרון המוצע על ידיך הוא פשטני מאד ולא יועיל. האם יש אדם בכפר-הנשיא, או בכל מקום תרבותי אחר, שאיבד מסכים לעקרון שיש לאכול באוירה רגועה? האם תבקש שהאסיפה תקבע בזהלים לאכילה, בזמן שבוהלים כאלה בקבעו זה מכבר? ולא זו בלבד: הם אפילו מקובלים על 99.9% מכלל הציבור. מי שיטרח להסתכל יבחין בכך שאותם הזאטוטים הצורחים בקולי קולות, או אלה שרצים הלוך ושוב כאילו הם מתאמצים לאולימפיאדה הבאה, או אפילו סתם בוכים בקולי קולות בשל סיבות מוצדקות ביותר, הם בסך הכל 3 או 4. ואם יסתכל בהם למחרת היום, ושוב למחרתו, יראה שאלה כמעט תמיד אותם שלושה-ארבעה. מדוע? איבדי יודעת. אולי דוגלים הוריהם בשיטת המתירנות, שכל כך אפנתית עכשיו. האם בשל כך חייבים כל האחרים לסיים את ארוחתם עד 6.45 או לאכול בחדר? לא מוצדק, לדעתי. אפשר למנות לפחות עוד עשרים וחמישה בני אותם גילים, יושבים ליד הוריהם ואוכלים בשקט (יחסי) או גומרים לאכול ויורדים למטה מבלי להפגין בוכחות בקול זועות. זה כוחו של הינוך! רוב ההורים חשים ומרגישים וטורחים להעביר את הרגשתם לצאצאיהם שחדר האוכל הוא מקום צבורי ויש להתחשב בכלל. והכלל, בדרך כלל, מעדיף לסעוד פת ערבית בלי ליורי מוסיקלי כב"ל.

בו, אז מה עושים בכל זאת - תשאל? אני הייתי מציעה שאבין האוזן, זאת אומרת כל אחד מאתנו, במקום להניד ראשו ולהביע דעתו באזני בן/בת הזוג, יקום ויגש אל הורי הברבש ויאמר דברים בלשון רכה ומפייסת: "הואילי נא, במטותא מכס, לדאוג שהתכשיט שלכם יפסיק להרעיש עולמות ולקהוץ את עור התוף באזנים", או דברים מאופקים בנוסח דומה.

אלא מה? הרי כולנו עדינים ומתחשבים, לא אהבים להעיר הערות ולעשות ענינים. ולכן יש להניח שמה שהיה הוא שיהיה, כי שום החלטה באסיפה לא תעזור. הרי כל אחד יחשוב שלא לילדיו הכוונה...

ר ע ד ת י ש ר באחזקת בית הקברות

אחזקת בית הקברות נעשתה בעבר בהתנדבות, ולרוב באופן חלקי בלבד. אם הפסיק חבר את העבודה בגלל טיבה כל שהיא, נגרמה הזנחה ביחס ישיר לחלק של אותו חבר באחזקת המקום. מפעם לפעם היו פניות מחברים אל מוסדות בעבין וגם פניות אל חברים בבקשה לרכז את הנושא.

בנסיון לפתור את הבעיה נתכנסו כמה חברים ודנו במצב. הודגש הצורך בחבר אשר יהיה מוכן לרכז את הפעילות הנחוצה ואם לא יימצא גם לא יעזרו כל ההצהרות שדאגת הכלל הוא. בסיכום נתקבלה הצעתה של יוהנה שהיא תהווה "כתובת" לכל הקשור בבית-הקברות.

התנדבותה של יוהנה אינה פותרת את החברים מהצורך לבצע עבודות במקום, אלא להיפך. אנו מקווים שסביבה תתרכז קבוצה של חברים אשר כל אחד יטול חלק בעבודה, תוך הרגשה שלא הוא לבד עושה זאת - לכן חברים, אנא, לכבוד הנעדרים.

אסוף בייר

באמצעות המועצה האיזורית הגיעו 3 מיכלים גדולים לאסוף בייר לוועד למען החייל. הם הוצבו בשלושה מקומות במרחב. הילדים עוסקים באיסוף הבייר אך אין מונע מחברים להביא את הבייר ישר אל המיכלים. מותר לשים בהם כל סוגי הבייר והקרטון, אך לא שום פסורת אחרת.

התארגנות שכונתית

את יישום החלטת האספה בעבין זה התחלנו בשכונת ה-12 מול גמאא אשר אוכלסה זה עתה. התקיימה פגישה של כל הדיירים ונבחרה "וועדה שכונתית" לעביני גיבות ונטיעות. אנו מצפים לתוצאות מענינות.

תיקון טעות

בתאריך החלפת מרכז המשק נפלה טעות בגיליון הקודם של "דברי הכפר".

התאריך המעודכן הוא : 4.7 - 20.5

דו"ח משיבת המזכירות 2/5/75

נוכחים: שמואל, יענקל, אריה נ., מאיר, בני פ., ברוך, ריימונד ס., אביבה, זמי,
יעל ש., רחל א., אריה ו., נעה, יצחק ג.

(1) בהשתתפות בת שבע, רות רחמני וגרשי.
בשתייה לחיים צוין גמר כהונתה של המזכירות היוצאת, והובעו איחולים
לעבודה פוריה של המזכירות החדשה.

(2) נמסרו סקירות קצרות ע"י זמי, אריה נ., אריה ו., ויצחק ג. על תחומי
עבודתם ועל הנושאים העקריים העומדים לדיון וטיפול בתקופה הנוכחית
ובעתיד הקרוב.

(3) בהשתתפות גרשי.
התקיים דיון על הצורה הטובה ביותר להתוות תכנית עבודה למזכירות
החדשה. סוכם שהמזכירות החדשה תקיים פגישת עבודה מיוחדת עם גרשי, במטרה
לנסות ולאחר את הבעיות החשובות ביותר, וכתוצאה מכך תהיה תכנית עבודה.

(4) מרכז ושלושה חברים לוועדת המנויים.
התקיים דיון על אופן הבאת ההצעות לאסיפה. סוכם להציע לאסיפה ארבעה
שמות כהצעה המזכירות והם: מקס (מרכז), רונה, שרה ופנינה. ההצעות האחרות
שהתקבלו חובאנה לאסיפה כהצעות חברים והן: ג'ייזי ה., וג'רי נ.

(5) הוריה של האחים סטיל (בהשתתפות שוש ס. דוד ויונתן).
בעקבות שנוי בלתי צפוי, בקשו דוד ויונתן לאפשר להורים להגיע לקבוץ
בעתיד הקרוב, ולא בעוד מספר חדשים כמתוכנן. לאחר ברור מצב השיכון,
החליטה המזכירות להענות לבקשה.

128
@@

P A R E N T S ' P A G E

@@

* Last Sunday's supper was prepared by Vered Hadar and her colleagues from the Domestic Science Dept. of Kfar Blum School. Our compliments to the chefs for a very tasty meal (especially the Borekes!)

* Eddie has been away for a week at the Hapoel Games, as Manager of the Israeli Swimming Team.

* During the next fortnight we welcome three new additions to the parents of the meshek - Mr and Mrs Steele (parents of Jonathan and David) and Mrs Black, mother of Joy Mader. We wish them happiness in their new home.

* Tonight in the Chadar Ochel - a programme for Jerusalem Day, with slides, readings, community singing and exhibitions of books, pictures and stamps.

* A new Gardening Club is being started, to meet every third Tuesday at Izak Potash's house, from 5.30-6.30. The first meeting will take place this week 13/5. All keen gardeners are welcome, experienced or otherwise.

* Next week is Shavuot. In addition to the usual cup awarded to the best float, a special prize will be given for the most beautifully decorated basket. Further details from David Franklin or Ilse.

But somehow or other, it usually slips my mind; the week goes by, and I start each succeeding week with another new resolution. I feel bad about forgetting, because my intentions are of the best, and we all know about the road to Hell (which is paved with good intentions) - sometimes I think I must be taking the Express Route to Hell! So I would like, here and now, to wish everyone in Kfar Hanassi A VERY HAPPY BIRTHDAY, BIS HUNDERTZWANZIG.

@@

M A Z A L T O V

@@

12/5 Harold Lopow

13/5 Libby Weintraub
Varda Weintraub

14/5 Erika Lopow

17/5 Galia Genislaw
Ran Katz

18/5 Max Mader
Phil Glick

..

17/5 Batya & Meir Rainess

@@

A PERSONAL ANNOUNCEMENT TO
MY BIG FAMILY - THE CHAVERIM
OF Kfar HANASSI.....

There is a custom accepted by most cultured people that one should say "assuta" or "Labriut" or "Gesundheit" if someone sneezes. But it can be overdone - anyone suffering from an allergy is quite likely to sneeze for hours once he gets started, and in such a case it is perfectly polite to "bless" him only once. The sufferer can then sneeze for as long as he likes, and we on our part can rest assured that our duty has been fulfilled.

A similar situation exists regarding birthdays in the meshek. Every week, I look at the birthday list and resolve to wish everyone on it "A Happy Birthday" personally.

(Edna Collins)